

[Poul H. Møller]

nu omsider var nået op på de stipulerede 0,7 pct. af nationalproduktet. Men det er altså også kun 0,7 pct., vi kan undvære i en verden, hvor to tredjedele af Jordens befolkning lever på eller under sultegrænsen. I en verden, hvor der dagligt, hver eneste dag året rundt, dør mellem 80.000 og 90.000 børn af underernæring. Og så tillader vi os endda herhjemme at tale om byrder, der skal bæres i forbindelse med en strammere indkomstpølitik for at bedre vor økonomi. Jeg synes nok, at ordet byrder og dets betydning bliver noget udvandet, noget devalueret, når man ser det i et lidt større perspektiv, en lidt større sammenhæng. Det kan være sundt at gøre det ind imellem.

Kristeligt folkeparti mener, at dette kortvarige forslag må følges op af nye forslag, der på længere sigt på afgørende måde kan bedre landets økonomi, kan nedbringe vor kæmpegæld til udlandet og igen skaffe arbejde til de mange ledige hænder. Som jeg sagde i min ordførertale ved første behandling af dette lovforslag, tror jeg, at der ude i befolkningen er en udbredt forståelse for de indgreb i vor dagligdag, som sådanne forslag nødvendigvis må medføre, blot man ser, at de byrder – som vi altså har valgt at kalde det – der lægges på os, bliver ligeligt og retfærdigt fordelt, så ligeligt og retfærdigt, som det nu er menneskeligt muligt, og at der tages et rimeligt og nødvendigt hensyn til de svageste i vort samfund.

Allerede ved fremsættelsen af dette kortvarige lønstopforslag var der mange, der protesterede, hvad der vel også var ventet. Efter mange års vellevned herhjemme er vi vist blevet et forkælet og forvænt folk, der piber og bliver sure, så snart vi ikke får lige, hvad vi peger på.

Vi er her i salen og ude i befolkningen mange, som oplevede besættelsesårene 1940–45. Det var en ret så barsk tid, men i de år oplevede vi et vidunderligt sammenhold, blandt de fleste da. Det var en streng tid, som vi skulle igennem, og netop sammenholdet, dette, at vi kunne hjælpe hinanden til at holde ud, gjorde disse år så menneskeligt indholdsrige, som de blev trods alt andet. Uden at jeg vil drage sammenligninger med denne tid, høres der ofte i dag tale om, at vi skal komme hinanden ved, og at vi skal vise solidaritet. Jeg har bemærket, at denne solidaritet ofte er rettet mod en per-

son, en gruppe, en bevægelse eller en nation, som ligger meget langt væk fra vore grænser. Det er også tilpas bekvemt, når det ligger så langt væk og man kan nøjes med at udtale sin solidaritet.

Hvad om vi nu i de kommende år prøvede at vise lidt af denne solidaritet imod vort eget land, det vil sige imod hinanden herhjemme. Tænk, om vi virkelig kunne stå sammen og løfte i flok! Jeg spørger bare: hvad med lidt tilbageholdenhed og lidt mindre egoisme? Det er muligvis utopi at tro, at en sådan solidaritet i en krisetid skulle kunne opstå herhjemme. Måske har vi været for forkælede i for lang tid. Alligevel håber jeg på, at et flertal, her i salen såvel som ude i befolkningen, kan blive enige om i nogle få år bare at skrue en lille bitte smule ned for blusset. For det er jo det, det drejer sig om, det er jo ikke de kæmpestore byrder, der skal lægges på folket.

Hvis regeringen virkelig har både vilje og evne til at føre den faste politik, der kan dreje skuden ind på den rette kurs, så vi i løbet af relativt kort tid kan begynde at se gunstige resultater heraf, tror jeg også, at de, som i dag er skeptiske og direkte modvillige, vil ændre indstilling og kunne være villige til at medvirke positivt til landets økonomiske genrejsning.

Lad os med andre ord fremover ikke længere leve på kredit, ikke længere leve over evne, men efter evne, så vort land igen kan blive gældfrit og konkurrencedygtigt. Dette vil kristeligt folkeparti medvirke til, og vi kan derfor stemme for det foreliggende lovforslag med de af mig anførte forbehold.

Ib Christensen (DR):

Den begrænsede effekt af dette lønstop, fik vi oplyst under udvalgsarbejdet, er således, at man regner med, at det, man sparer inden for hele den offentlige sektor, er et beløb på siger og skriver 30–35 mill. kr. For så vidt angår den private sektor kunne man overhovedet ikke opgive noget beløb i ellers indtrufne lønstigninger, som ville blive sparet. For dets skyld sætter man altså hele dette i værk, hele dette følelseladede lovkompleks, hvor vi må regne med en vældig reaktion også på længere sigt.

Dertil kommer, at der er helt åbenbare urimeligheder. Vi fik oplyst fra en delegation